

Божие СЛОВО

ГОДИНА XXII, БРОЙ 01 (208) • 2012 година

ISSN 08615519

цена 0,30 лв.

Ние вярваме

Като Църква ние открито и ясно отстояваме:

Вярваме в апостолското кредо на вярата.

Вярваме в Троицата Отец, Син и Светия Дух.

Вярваме в свръхестественото зачатие на Господ Исус Христос.

Вярваме в смъртта и възкресението на Исус Христос.

Вярваме във възкресението на Исус Христос в третия ден.

Вярваме - Той се възнесе в Небесата.

Вярваме - пролятата кръв на Исус може да очисти всеки грях.

Вярваме - всички хора могат да се примирят с Бога, чрез Исус Христос.

Вярваме, че който изповяда с устата си, че Исус е Господ и повярва в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спаси!

Вярваме - Исус стана вседостъпна жертва за греховете на всички хора.

Вярваме Църквата е живо семейство, изявяващо живота на Христос на земята.

Вярваме в чудотворната мощ на Исус, Който спасява, изцерява и освобождава днес, както го е правил преди 2000 години.

Вярваме в дарбите на Светия Дух днес: Исус Христос е същия вчера, днес и довека.

Да прощаваме...

“И като минаваше оттам, Исус видя един човек, на име Матей, който седеше в бирничеството (работеше като данъчен инспектор); и му каза: Върви след Мене. И той стана да Го последва. И когато беше седнал на трапезата в къщата, ето, много бирници (данъчни инспектори) и грешници дойдоха и насядаха с Исус и с учениците Му. И фарисеите, като видяха това, казаха на учениците Му: Вашият учител защо яде с бирниците и грешниците? А Той, като чу това, каза: Здравите нямат нужда от лекар, а болните. Но идете и се научете какво означава тази дума: “Милост искам, а не жертви”, защото не съм дошъл да призова праведните, а грешните към покаяние.”

(Матей 9:9-13)

Пастор Емануил и Силвана Тотев

Милост искам, а не жертви

Исус не правеше разлика между хората, но имаше подход към всеки. Той ясно осъзнаваше, че неговата мисия на тази земя беше да призове грешните към покаяние и да изработи спасение за всички хора, за да направи

леснодостъпно примирението и завръщането им към Бога. Подобна беше мисията и на пророците преди Него, които призоваваха към покаяние и завръщане към Бога. Свещениците също трябваше да се грижат за духовното състояние на хората. Фарисеите познаваха добре Свещените писания, но не осъзнаваха техния основен смисъл и цел, а именно да доведат хората такива, каквито са до Бога, за да получат милост и прошка от Него. Христос остави подобна мисия и на нас - да призоваваме хората към примирение с Бога.

Ние, обаче, няма да бъдем успешни в тази своя мисия, ако не сме

↪ продължава от стр. 1

осъзнали, че преди всичко трябва да имаме правилно отношение към хората.

За Бога няма значение какво правим, дори и в Негово име, ако това не е с правилни мотиви и отношение към хората. Няма полза от жертване на усилия, време и средства за Бога, ако нямаме меко сърце към хората и не сме склонни да прощаваме и да показваме милост. “Блажени милостивите, защото на тях ще се показва милост.”

(Матей 5:7)

Да бъдеш милостив означава да си склонен да простиш и да бъдеш снисходителен към грешките на другите. Да гледаш на тях с очите, с които Христос гледа. Милостта е точно обратното на осъждението, а Христос не дойде да осъжда, но за да прости и да бъде светът спасен чрез Него. “Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.”

(Йоан 3:17)

Бог не ни е поставил да бъдем съдници, защото Бог в своята благодат избра да изпрати Сина си, за да завърне хората към себе си. Христос също не ни осъжда, защото изработи спасение за нас.

Бог, Който е свят и съвършен, проявява милост към човека, не го осъжда, а му дава възможност без да е заслужил, даром да приеме спасение. А ние хората, които сме грешни и недостойни, осъдихме на най-жестоката и унижителна смърт Неговия син, Който беше съвършен, и въпреки че беше изкушен като нас, не извърши грях. И по същия начин сме склонни да съдим другите.

Бог ни заповядва да прощаваме на другите, както и Той прощава на нас

“Благославяй, душе моя, Господа, И не забравяй нито едно от всичките Му благодеяния. Той е, Който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болес-

ти; Който изкупува от рова живота ти, венчава те с милосърдие и благи милости; Който насища с блага душата ти, така че младостта ти се подновява като на орел.”

(Псалом 103:2-5)

Понякога забравяме, че това, което сме и имаме, е по Божията милост и благодеяние. И това е, защото Той е избрал да ни прости и да проявява милосърдие и милост към нас. Забравяме, че Той насища с блага душата ни и подновява силите ни, не защото сме заслужили, а защото Той е милостив към нас

“Жалостив и милостив е Господ, дълготърпелив и многомилостив. Не ще изобличава винаги, нито ще държи гняв завинаги. Не е постъпил с нас според греховете ни, нито ни е въздал според беззаконието ни. Защото колкото е високо небето от земята, толкова голяма е милостта Му към ония, които Му се боят; Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни.” (Псалом 103:8-12)

“Както баща жали чадата си, така Господ жали ония, които Му се боят. Защото Той познава нашия състав, помни, че ние сме пръст. Дните на човека са като трева; като полски цвят, така цъфти. Защото като преминава вятърът над него, и няма го, и мястото му го не познава вече. Но милостта на Господа е от века и до века върху онези, които Му се боят. И правдата Му върху внуците, на ония, които пазят завета Му, и помнят заповедите Му, за да ги изпълняват.”

(Псалом 103:13-18)

Когато Бог вижда у нас желание да го търсим, но се проваляме заради собствените си слабости, Той е склонен да ни прощава, защото има жал към нас, както баща към своите деца. Днес, когато сме познали Неговата благодат и милост в своя живот, живеем ли според своя собствена себеправедност? Не сме ли станали лицемери, ако по-лесно виждаме малката съчка в околото на другия, а сме слепи за гредата в нашето, също както книжниците и фарисеите по времето на Исус? С каква мярка мерим другите? С Христовата! Със същата, с която мерим себе си?... Осъждаме ли те-

зи, за които Христос умря? Склонни ли сме да покажем милост?

Има пряка връзка между това дали ние сме склонни да простим на другите и прошката, която очакваме от Бог за своите грехове.

Въпросът е: Ние простили ли сме на нашите длъжници? И доколко сме им простили? Изцяло ли сме освободили сърцето си или все още някъде там дълбоко се таи раздражение, огорчение и отхвърляне? Христос е категоричен като казва: “Защото, ако вие простите на човешките прегрешенията им, то и небесният ви Отец ще прости на Вас. Но, ако вие не простите на човеците прегрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите прегрешения.” (Матей 6:14, 15)

Тоест, ако ние не прощаваме, задържаме грях в себе си, защото Бог нарушава Божията заповед и защото Бог няма да ни прости, докато ние не простим.

Нещо повече, Бог не желае да слуша нашите молитви, докато не простим и не оправим взаимоотношенията си с другите. “И така, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против теб, остави дара си там, пред олтара, и първо иди и се помири с брат си, и тогава ела, и принеси дара си.” (Матей 5:23, 24)

Да простиш е решение на разума и волята, решение да предприемеш първата крачка, независимо дали другият се е извинил и коригирал или не. Не отлагай, дори не си лягай, докато не си го направил.

“Гневете се, но без да съгрешавате; слънцето да не залезе в разгневяването ви; нито давайте място на дявола.” (Ефесяни 4:26-27)

Бог мрази и се гневи на греха, но показва милост към хората. Той очаква същото и от нас; не да си затваряме очите за греха, но да изобличаваме греха, а да обичаме хората. Когато се гневим, най-често съгрешаваме, защото променяме отношението си към хората и започваме да ги нагубяваме и в сърцето си ни се иска да им се случи нещо лошо. У нас се поражда дори и желание за отмъщение, да си върнем. Склонни сме да си кажем: “Ти ще видиш сега.” или “Така ти се па-

да.” Но в такива моменти забравяме, че непростителността не само пречи на отношенията ни едни с други, но и на отношенията ни с Бога. Ако не сме склонни да простим, то и Бог няма да е склонен да се вслуша в нашите молитви. Не търси възмездие, а остави на Бог да ти отдаде правото. “На Мене принадлежи възмездието и въздаянието.” (Второзаконие 32:35)

Има сила в прощката

Прощката освобождава от грях и променя живота на човека.

“... а Исус остана сам с жената, която стоеше наред. И когато се изправи, Исус ѝ каза: Жено, къде са онези? Никой ли не те осъди? И тя отговори: Никой Господи. Исус каза: Нито аз те осъждам; иди си, отсега нататък не съгрешавай вече.” (Йоан 8:9-11)

В този момент прелюбодейката намери спасение на душата си и животът ѝ беше променен завинаги

Прощката носи изцеление

“И така, изповядайте един на друг греховете си, и молете се един

за друг, за да оздравеете. Голяма сила има усърдната молитва на праведния.” (Яков 5:6)

Прощката освобождава от огорчение и негативни чувства

“... всякакво огорчение, ярост, гняв, вик и хула, заедно с всяка злоба, да се махне от вас; а бъдете един към друг благи, милосърдни; прощайте си един на друг, както и Бог в Христос е простил на вас.” (Ефесяни 4:31-32)

Да простиш означава да спреш да мислиш за това, с което другият те е наранил. Да вземеш решение и да освободиш сърцето си от негативни чувства.

Прощката освобождава любов и радост и възстановява отношенията.

В Йоан 21 глава четем, че Исус потърси Петър, който се беше отрекъл от Него три пъти. Исус не го осъди за това, не го упрекна, че се е върнал към стария си рибарски занаят. Исус му прости и го възстанови с думите: “Петре, обичаш ли Ме?” “Господи, ти знаеш, че Те обичам.” Този въпрос беше зададен три пъти, за да може сърцето

на Петър напълно да повярва, че Исус му е простил. Да се освободи от всяко огорчение от собствената си постъпка и да се разлее любов, която да възстанови отношенията им и да утвърди Петър в изборния от Христос за него път.

Колко пъти трябва да простиш на някого? По принцип 70 пъти по 7.

Христос ни дава съвсем практични насоки как да постъпваме, какви са конкретните стъпки, които трябва да предприемем.

“И ако съгреши брат ти спрямо теб, иди, покажи вината му между теб и него насаме. Ако те послуша, спечелил си брат си. Но ако не те послуша, вземи със себе си още един или двама и от устата на двама или трима свидетели да се потвърди всяка дума. И ако не послушават, кажи това на църквата; а ако не послуша и църквата, нека бъде за теб като езичник и бирник.”

(Матей 18:15-17)

Да прощаваме, за да бъдем благословени заедно с цялото си семейство.

П-р Емануил Томев

Доведете децата в Неделното училище!

Младежко и тийнейджърско!

Кога: Всеки петък от 18:30ч.

Къде: Молитвен дом

ж.к. Люлин 8, ул. "Гоце Делчев" 34
(заг. магазин Била)

Синове, а не слуги

“Тогава Исус каза на повярвалите в Него юдеи: Ако пребъдвате в Моето учение, наистина сте Мои ученици; и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни. Отговориха Му: Ние сме Авраамово потомство и никога никому не сме били слуги; как казваш Ти: Ще станете свободни.

Исус им отговори: Истина, истина ви казвам, всеки, който върши грях, слуга е на греха. А слугата не остава вечно в дома; синът остава вечно.”

(Йоан 8:31-35)

Всеки се надява на наследство от Бога. Наследство на осиновление и вечен живот. За да сме синове, ние трябва да сме свободни. Робството на греха ни отнема правото на наследство. Ходенето на църква не ни прави свободни (макар, че много помага); пазене на традиции и ритуали не ни дава правото на наследство в Божието царство. Исус казва, че преди да сме осиновени, трябва да сме свободни. Слугата не остава вечно в дома, а синът остава. Много хора идват, постояват и си отиват, понеже не са преживели освобождение от греха.

Ако сме свободни, влизаме в наследство на осиновление, което не е временно, а вечно.

В Битие 21:10 пише: “Изпъдитая слугиня и сина ѝ, понеже синът на слугинята няма наследство с моя син Исаак.” Този текст е цитиран в Галатяни, гл. 4:30. Наследството принадлежи на синовете, а за слугите има в най-добрия случай подарък. “Така казва Господ Иеова: Ако князът даде подарък на някого от синовете си, това ще му бъде наследство, ще бъде притежание на неговите синове, ще им бъде притежание по наследство. Но ако даде подарък от наследството си на някого от слугите си, тогава ще бъде негов само до годината на освобождение,

Пастор Владо и Борислава с трите им деца - Йоанна, 8 год., Симеон, 11 год. и Мишел, 12 год.

нието, подир която да се възвръща на княза; а наследството му ще бъде за синовете му.” (Ез. 46:16-17)

Тъй като изборът да си слуга или син е в твои и мои ръце, ние избираме като какви ще се явяваме на Бога. Можем да станем от слуги – синове, а може и от синове да се обърнем в слуги.

В Притчата за блудния син, малкият син взе наследството, което му се полагаше като син и го пропиля като слуга на греха. После той трябваше да слугува в буквалния смисъл, но вече не за наследство, а за прехраната си. За да се върне в положение на син отново, той трябваше да направи крачка на покаяние и презре срама от собствените си постъпки.

Стъпката на възвръщане и възстановяване е трудна, но единствената надежда за връзка с бащата и семейството. Можеше да остане горд и независим (или по-скоро зависим от капризите на господаря си свинар) или да се върне засрамен, но искрен при баща си. Свинар или син, син или гуляйджия. В кръговрата на

живота само Бащата е непроменим. Малкият син е син, баровец, свинар и отново син. Големият брат е батко, после прекалено зает, за да се притеснява за брат си (не сте ли се питали защо големият брат не посети поне веднъж малкия в града, най-малкото от любопитство дали брат му е добре?), накрая нацупен и мърморещ. Само бащата остава същия. Прощаващ, чакащ, умолим и най-вече обичащ. Малкият син е познавал баща си и за това се е върнал, с надежда да бъде приет. Но все пак реакцията на баща му го изненадва. Тя надвишава всичките му очаквания. Може би притчата не е случайна. Тя иска да изобрази пред нас характера на Бога, за да имаме дръзновение да се върнем при Него. В тази връзка и ап. Павел насърчва вярващите в Рим с думите:

“Защото не сте приели дух на робство, та да бъдете пак на страх, но приели сте дух на осиновение, чрез който и викаме: Авва Отче! Така самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чада. И ако сме чада то сме и на-

следници, наследници на Бога, и сънаследници с Христа, та, ако страдаме с Него, да се и прославяме заедно с Него.” (Рим. 8:15-17)

Робството и страхът вървят ръка за ръка. Робът се страхува от господаря си. Робът е безправен и неговият живот струва толкова, колкото реши господарят му. Бог, който е най-върховен Авторитет във вселената не ни третира така. За него ние не сме поредните инструменти да налага волята си. Дяволът е открай време човекоубиец. Той мрази и поробва хората. Бог не е такъв. Пред Него нашият живот е ценен и Той обича синовете си.

Исус ни каза: “В оня ден ще познаете, че Аз Съм в Отца си, и Вие в Мене, и Аз във вас.” (Йоан 14:20)

Господ не се срамува да се отъждествява с нас. Той идва на земята да превърне слугите в синове и робите в свободни. В крайна сметка обаче, решението да останем под робството на греха или под осъждението на Закона от една страна или да пребъдваме в учението на Исуса и да сме свободни от друга, е наше.

Бог е дал право на всички да получат осиновление.

“А когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под Закона, за да изкупи ония, които бяха под Закона, та да получим осиновение. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си, Който вика: Авва, Отче! Затова не си вече роб, но син; и ако си син, то си Божий наследник чрез Христа.”

(Гал. 4:4-7)

Може ли от слуги на греха да се превърнем в слуги на Закона?

Да, но това не ни прави свободни и синове. Послание на Евреи, гл. 3:3-7 изяснява въпроса: Мойсей беше верен в целия Божий дом като слуга, а Христос, като Син. Неговият дом сме ние, ако удържим докрай дръзновението си и похвалата на надеждата си.

Законът, даден на Мойсей, ни прави слуги, **благодатта**, която дойде чрез Христос, ни прави синове на Бога и сънаследници с Христа, ако удържим и опазим Неговото учение. Следването на Закона не води до

спасение. Исус каза на фарисеите: “Искате да ме убиете, понеже Моето учение не се побира във вас.”

(Йоан 8:37)

За да може да напълним чашата с прясна, жива вода, трябва да изпразним съдържанието ѝ от старата, мъртвешка течност. Не можем да напълним един съд два пъти без да изпразним съдържанието. Трябва да очистим старото, за да освободим място на новото. А може след като изчистим старото да поизплакнем и чашата.

„Очистете стария квас, за да бъдете ново тесто, тъй като сте безквасни; защото и нашата пасха, Христос, биде заклан за нас. Затова нека празнуваме, не със стар квас, нито с квас от злоба и нечестие, а с безквасни хлябове от искреност и истина.“ (I Кор. 5:7-8)

Нека останем твърдо в свободата, с която Христос ни освободи. Понеже „ние не сме чада на слугинята, но на свободната.“ (Гал. 4:31)

Останете благословени „синове и дъщери“ на Бога!

П-р Вл. Владимиров

Бог винаги мисли за нас и нашите домове

Вероятно почти всички от вас работят, нали? И когато излизаме за работата си правим един бърз преговор дали сме взели всичко за офиса, дали сме оставили храна на децата, оправихме ли леглата, сложихме ли храна на котката или кучето...? И затваряме входната вярата и стартираме към работното ни място с бясна скорост, защото най – вероятно закъсняваме. Нищо необичайно нали?

Е, и аз бях така един ден, когато сутринта трябваше да изляза и да се видя с човек, с който трябваше да сключим един договор, защото аз съм счетоводител. Успях да си взема печата и бегом към мястото за среща, което бе близо до нас.

И така успях да си свърша работата успешно, за което благодаря на Бог. Връщайки се обаче, започнах да изпитвам лек глад. Потърсих си портмонето... Уви,

нямаше го. Леко се притесних за момент и се наложи да подтисна своя г л а д . Стигнах до нас. В

момента, в който си пяхнах ключа, за да си отключа, разбрах, че вратата не е заключена. Ужас! Забравил съм отключено – тогава се притесних повече. Отворих вратата и какво мислите – портмонето ми си стои там на портмантото и ме чака. До него учудено стоеше котарака ми и сигурно си е викал: “Как можеш да си забравиш портмонето, стопанино?” Зарадвах се и въздъгнах “Ох! Благодаря, Боже!” Дадох си сметка, колко много мисли Бог за нас и за

това около нас. В портмонето ми стоеше още топла, топла заплата-та ми, в стаята имаше хиляди счетоводни документи, за които нося отговорност. Освен това и всичко друго, обичайно за един дом, като техника и т.н. Усмихнах се, когато тези мисли минаха през ума ми.

Направих си много изводи от тази ми грешка, която ми се случва за първи път. Един от тях бе: Ние хората понякога не можем да се справяме с две неща. А какъв е Бог – да мисли за нас постоянно, да ни пази, като грешим и да ни привидига като падаме. И то защо? Защото сме му нужни ли? Защото после ще има изгода от нас и ще иска да му върнем жеста ли? Не, скъпи приятелю. Защото Бог толкова ни възлюби, че даде единородния си син за да не погинем, а да имаме истинския, вечен живот. Амин.

Георги Ангелов, ж.к. Люлин

По малко религия, повече човечност

“Имаше в Кесария един човек на име Корнилий, стотник от така наречения Италиански полк. Той беше благочестив и се боеше от Бог с целия си дом, раздаваше много милостини на хората и непрестанно се молеше на Бога. Около деветия час на един ден той видя в ясно видение как ангел от Бога, който влезе при него и му рече: Корнилие. А той като се взря в него, уплашен рече: Що е Господи? И ангелът му каза: Твоите молитви и твоите милостини възлязоха пред Бога за спомен.” (Деяния 10:1-7)

Човекът Корнилий беше италианец. По това време земята на Израел е била окупирана от римляните. Той е езичник, който не познава еврейския Бог. Търси милостта на Бога по свой нетрадиционен начин. Отправя лични молитви към невидимия Бог и прави непрекъснато милостини и добрини. Раздава щедро на сиромасите. И ето, че един ден получи съобщение чрез един небесен пощальон - Ангел. “Твоите молитви и твоите милостини възлязоха пред Бога за спомен.” Това не е ли чудесно. Хората може да не забележат добрите ти дела. Много хора ми казват защо като правя добро, хората все ми връщат зло. Аз не знам какво очакваш от хората, но по-важно е да работиш за съкровище на небето. То се придобива, когато работиш и правиш добрини и то не, за да ги видят и оценят хората, но като за пред Бога.

Корнилий е правил всичко това постоянно. “Той беше благочестив и се боеше от Бог с целия си дом, раздаваше много милостини на хората и непрестанно се молеше на Бога.” (Деян. 10:2) Възпитан е в щедрост и добротворство в името на Бога целия си дом. Това е първото важно нещо, което отбелязваме. Да имаш любов към Бога и така да възпитаеш целия си дом. Познавам доста известни служители на Бога от близкото минало, синовете и дъщерите на които изобщо не следваха тяхната вяра, но напротив, пропаднаха. Те не са имали авторитет в своя дом. По-добре не много известен и популярен на земята, но със спасено потомство.

Уповай се на Господа и върши добро; живеј на земята и се храни с истината!

Корнилий се боеше от Бога с целия си дом. Той е прекрасен образ на човек, който отмерва стъпките си и внимава на делата си. Живее в страхопочитание към Бога преди дори лично да го познава. И на такъв, естествено, Бог се откри. Изпрати Ангел да му каже, че е доловил от небето приятно ухание на благочестив и богоустременен живот в молитва и добрини. На стотника Корнилий Бог изпрати бившия рибар, евреина Петър. Той гостуваше при някой си кожар на име Симон в Йония. Всичко беше организирано от Бога. Бог даде видение на Петър и глас от небето, след което последният се покори и тръгна към дома на Корнилий.

И защо? Защото Ангелът пощальон беше казал на Корнилий, че в дома му трябва да дойде Петър, за да му каже думи, чрез които да се спаси.

И защо Ангелът не каза тези думи? Защото Ангелът само подпомага хората да се спасят, но той не разбира от спасение тъй като е свят и безгрешен. Бог повери благовестието не на ангели, но на хора, простени грешници.

Когато Петър дойде в дома на Корнилий, рече: “Наистина виждам, че Бог не гледа на лице, но във всеки народ оня, който Му се бои и върши правото, угоден Му е.” (Деян. 10:34)

Това беше важно предисловие. Понеже до този момент Петър не вярваше в Божия план за спасение на езичниците. Но сега трябваше да говори думи на спасение. Колко просто звучи повествованието. Петър е знаел думите, чрез които Корнилий и домът му да се спасят. Ти знаеш ли тези думи? Това са прости, а не високпарни сложни богословски изрази. И това са думите на живот. “Именно

Исус от Назарет - как Бог го помаза със Святия Дух и със сила; Който обикаляше да прави благодеяния и да изцелява всички угнетявани от дявола, защото Бог беше с Него.” (Деян. 10:38)

Рибарят Петър просто издигна Исус, помазаният със Святия Дух. За Него свидетелстват всички пророци, че всеки, който поварва в Него, ще получи чрез Неговото име прощение на греховете си.” (Деян. 10:43)

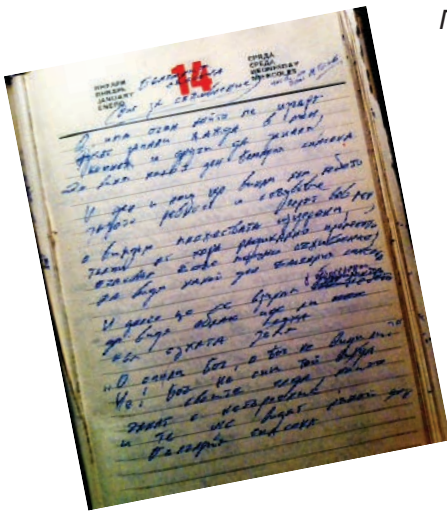
Корнилий беше събрал цялото си домочадие. Какъв прекрасен пример за всяко семейство в това последно време. Да събереш домашните си и да поканиш Божий служител да ти говори думи, чрез които всички да се спасят. Докато слушаха думите, Святия Дух слезе на всички тях. Петър се смая, защото видя и чу дара на Святия Дух, даден на езичниците. Те говореха чужди езици и величаеха Господа.

По малко религия и повече човечност. Това прави нещата чудесни. В центъра на книгата “Деяния на апостолите” Бог дава един прекрасен пример как човек с добрини и молитви придоби спасение на дома си. Ако можеш, последвай този пример! Исус е същият днес!

(Из проповедите на еп. М. Томев)

БЪЛГАРИЯ СПАСЕНА

(ВИК ЗА СЪЖИВЛЕНИЕ)

Посвещава се на брат Милчо Тотев

О, виждам множествата изцерени,
тълпи от хора радикално
променени...

Очаквам, Боже, мощно
съживление,
да видя някой ден
България спасена!

И дълго ще се вирам в небосклона
да видя облак иде ли към сухата
земя?

„О спи ли Бог, о Бог не види ли?“

Не! Бог не спи, Той вижда своите
чада,
които чакат с нетърпение.
И те ще видят някой ден
България спасена!

Любомир Любенов
гр. София

О, има огън който не изгаря.
Духът запали жажда в мен,
копнеж и други да запалят.
Да видя някой ден
България спасена.

И ден и нощ ще викам към небето,
защото ревност и съчувствие
горят във мен.

През последните пет години стотици протестантски църкви в България заедно с хиляди църкви в Европа участват в инициативата „Да се поучим от историята“, организирана ежегодно от Европейска коалиция за Израел (ЕКИ) по повод Международния ден в памет на жертвите и оцелелите от Холокоста, 27 януари.

Отбелязваме 70 години от Конференцията във Ванзее. На нея висши служители на нацисткия режим в Германия, приемат плана за „окончателното решение“ на еврейския въпрос, а именно – унищожаването на 11 милиона евреи в Европа. На събирането присъстват само петнадесет човека, но техните решения променят света завинаги, поставяйки началото на най-голямото престъпление в историята на човечеството.

На неделните богослужения почетохме паметта на жертвите на Холокоста, и се молихме никога повече това да не се повтори!

Спирала

Х. Харизанов

Българската азбука има 30 букви, като А=1, Б=2 и т.н. до Я=30.

Като тръгнете по спиралата в указаната посока и попълвате буквите, които се крият зад съответните числа, ще прочетете една мисъл, относеща се за Исус Христос.

→	17	1	7	5	1	14	6	19	15	13	20
	6	25	6	18	3	17	27	22	6	18	2
	2	18	19	6	18	19	3	6	14	19	6
	20	6	13	20	2	6	25	6	1	6	25
	13	6	15	19	3	6	14	18	14	18	6
	15	25	19	18	14	!	15	3	15	19	6
	19	6	6	6	9	13	1	17	3	3	18
	6	2	9	19	18	6	22	27	27	6	19
	9	20	14	6	18	6	17	11	8	14	6
	19	13	1	13	19	17	27	13	18	15	18
	1	24	1	8	15	14	15	14	6	3	19

Притчата за сеяча

Много народ се събрал този ден около Исуса. Хората се притискали един до друг, стараели се да дойдат по-близо до Него. Всички се блъскали и пречели на Исуса да говори. Тогава Той седнал в лодката, отплавал от брега и започнал оттам да беседва с хората. Сега всеки можел да Го вижда и чува. Исус разказвал за сеяча, който сеел зърно на своята нива. Но земята не била навсякъде еднакво добра. На места почвата била камениста, другаде имало много плевели. Наистина преди да сее, сеячът разорал нивата, но все едно, в земята оставали много камъни и не всички плевели били изтръгнати от корен. Сеячът вървял из нивата, вземал пълна шепа зърно и го разхвърлял наоколо.

Доста зърно падало на пътя, който минавал през нивата на сеяча, и птиците веднага го изкълвали. Друга част от зърното падала върху каменистата почва. Много скоро тук се появили кълнове, но оранта не била дълбока, камъните пречели на корените да пораснат навътре и да поемат влагата от земята. Затова, когато слънцето се издигнало, кълновете изсъхнали и загинали.

Зърно паднало и на земята, къ-

дето имало още корени на плевели. Скоро плевелите израснали и погубили всички кълнове. Но част от зърното паднало и върху доб-

ра почва. Тук израснали прекрасни класове. На всеки клас имало плод, понякога до сто зърна в един клас, понякога шестдесет, понякога и тридесет. Това радвало сеяча, защото той сеел, за да прибере реколта.

Ето такава притча разказал Исус. На всички се харесал Неговият разказ, но хората не разбрали какво означава. Те обаче не помолили Исус да им го разтълкува. Учениците на Исуса също чули притчата. Само те поискали да узнаят значението на този разказ. Чуй го и ти.

Знаеш ли какво е разбирал Исус под думата „зърно“? Когато говорел за зърно, Той имал пред-

вид словото Господне. Исус дошъл на земята, за да донесе на хората словото Господне, но мнозина не искали да го чуят. За тях говорел Исус, когато казвал, че зърното падало на пътя и птиците го изкълвали. А други хора, обратно, като чуели словото Божие, започвали да вярват в Бога и да извършват добри дела. Но после бързо забравяли за Бога и отново започвали да грешат. Тях имал предвид Исус, когато говорел за каменистата почва, върху която младите кълнове загивали.

Колкото до почвата с плевелите, Той говорел за хората, които грешат толкова много в своя живот, че техните добри постъпки се губят между лошите. Но за щастие има и хора, чиито сърца постоянно са отворени за словото Божие. Те вярват в Господа и Го обичат. Именно това е почвата, която осигурява добра реколта.

Така се случва с възрастните, така се случва и с децата. Децата също слушат много за Бога: вкъщи, в църквата... Децата трябва внимателно да слушат словото Божие и тогава ще бъдат щастливи.

Живо ли е словото Божие в твоето сърце? Ако да, то ти, разбира се, си щастлив. Помоли се тогава, Господ иска да чуе твоята молитва.

Божия църква „Дом на радост“

с п-р *Вл. и Б. Владимирови*
Ви канят на Богослужения
В кв. Люлин 8 (заг Билла)
Вторник и петък от 18:30 ч.,
неделя от 11:00 ч.
* * *
В Баня,
ул. „Св. Кирил и Методий“ 16
сряда 18:30 ч.; неделя 9:30 ч.

Абонаменти за 2012 г.
за в-к. „БОЖИЕТО СЛОВО“,
се приемат във всички
пощенски станции
в страната.

КАТАЛОЖЕН No-106

Абонаментът
за една година е 3,60 лв.,
за полугодие - 1,80 лв.,
за тримесечие - 0,90 лв.

1320 София Баня
ул. „Кирил и Методий“ 16

Тел.: (02) 9973307
e-mail: milchot@yahoo.com

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

Гл. редактор: Ани Тотева
Вестникът се издържа от волни пожертвования.

Банкова сметка:
Райфайзенбанк, 1320 Баня
ул. „Цар Борис“ 18
IBAN: BG82RZBB9155
1000675428